

Anna Monrad, Ubberup Valgmenighed: Prædiken til påskedag 2018

For 10 år siden fik en, jeg kender, et barn, og der blev han af nogle venner spurgt: hvad håber du, din søn bliver, når han bliver stor? Og faren til barnet svarede: "Jeg håber bare, han bliver lykkelig!" Det var fint sagt, tænkte jeg. For det er da vigtigere at være lykkelig end at blive til noget bestemt. Men så tænkte jeg lidt mere over det. Og selvom det ikke er ment sådan, så kan der godt komme til at ligge en stor forventning til barnet, hvis det altid får at vide, at det "skal blive lykkeligt". Når vi som forældre siger den slags, mener vi det selvfølgelig godt. Men det ER jo faktisk et stort og umuligt krav at stille. Går man rundt som et ungt menneske og forventer, at man skal være lykkelig - ja så kan man nærmest kun blive skuffet. Og måske vil man endda føle sig forfejlet og forkert, fordi ens liv ikke ligner det glittede og perfekte liv, som de andre tilsyneladende har. Tilsyneladende! For de har jo heller ikke et perfekt liv. Der er jo ikke nogen af os, der går rundt og er lykkelige hele tiden. Lykken er ikke en konstant tilstand, men noget, der kan indfinde sig i glimt.

Så frem for at ønske, at vores børn bliver lykkelige, så tror jeg, vi i stedet skal sige, at vi håber, de får et meningsfyldt liv. Og det gælder også for os selv. Led efter mening i stedet for lykke! For lykken er så flygtig. Der findes ingen sikker opskrift på lykke - og ER ens liv perfekt, så kan man være sikker på, at det ikke varer ved. Et meningsfyldt liv til gengæld - det er ikke et smertefrit liv - men det er et liv med glæder, sorger, spænding, kedsomhed, bekymring og alt det, der nu hører til. Det meningsfyldte liv er det liv, der er værd at leve. Og midt i det hele kan man ind imellem være så heldig, at alt går op i en højere enhed og man føler et strejf af lykke.

Tænk lige over, hvad der fylder netop dit liv med mening. Er det bestemte personer - er det dit arbejde - er det at være i naturen eller er det en hobby, du har, som giver mening til dit liv? Eller er det et sammensurium af mange ting?

(en lille pause, hvor vi kan tænke)

Men hvad så, når meningen med ens liv forsvinder? For det kan jo ske. Meningen kan blive revet væk i ét nu. Det sker, når den person, der var meningen med det hele, bliver syg eller dør. Eller når vi mister noget af førligheden eller måske hukommelsen, og derfor pludselig ikke kan finde ud af

eller ikke har kræfter til det, vi engang holdt så meget af at gøre - det, der var med til at fylde vores liv med mening.

Ja, meningen kan forsvinde. Netop sådan var det for de to kvinder, der gik ud til graven påskemorgen. De havde fulgt Jesus, han havde været deres Mester og Herre - og deres ven. Han havde talt til dem om Gud og om Guds rige. Ordene havde været så levende og var gået lige i hjertet på dem, der hørte dem. Her på det sidste havde han også talt om lidelse, om død, begravelse og opstandelse. Men alt det havde disciplene og kvinderne hverken forstået eller hæftet sig ved. Nej, de fulgte ham bare, hvor end han gik. Han var den, der gav deres liv mening. De havde troet på ham, troet at han VAR Guds søn, ja at Guds rige kom med ham, sådan som han sagde. Men så blev han fanget, dømt og hængt op på et kors som en simpel forbryder. Der på korset døde han, og alt gik i sort for alle dem, der havde fulgt ham. Alt det, de havde troet på, faldt fra hinanden den fredag. Hvad skulle de tro? Hvem var han egentlig?

Dagene gik og alt føltes meningsløst. Men kvinderne tænkte, at de da i det mindste kunne gå ud til graven og se til liget. Måske ville de bedre kunne forstå det hele, når de så hans døde krop igen. Så, at han VAR død. Så, at det var virkeligt, ikke bare en ond drøm.

Søndag ved solopgang går de, nedtrykte og sorgfulde, ud til graven. Idet de kommer til graven, stiger en engel ned fra himlen og vælter stenen fra. Englen viser dem den tomme grav og fortæller dem, at den korsfæstede Jesus, ham de leder efter, er opstået. Kvinderne reagerer med "frygt og stor glæde", som der står, og de løber ud for at give englens budskab videre til disciplene. De er bange og overvældede af det, de har oplevet. Men mest af alt er de glade, inderligt glade. For englens ord har fået alting til at falde på plads i dem. Midt i meningsløsheden rammes kvinderne af mening. Jesus og dét, kvinderne troede på, er væk - men her påskemorgen indser de ved den tomme grav - at dét var meningen. Den tomme grav var meningen med det hele. Opstandelsen var meningen. Han skulle dø for at han kunne opstå. Han skulle opstå for at vise, at han ER den, han sagde, han var. Han ER Guds søn. Og af kærlighed til sin søn og til os mennesker, har Gud nu rejst Jesus fra de døde.

Man kan altså sige, at den tomme grav er fuld. Den er fuld af mening. Den tomme grav vidner om, at kærligheden er stærkere end døden.

Den tomme grav var fuld af mening for kvinderne. De fandt mening i troen på opstandelsen.

Men hvordan for os? Kan der også for os opstå mening midt i det meningsløse?

Når vores kære dør, eller vi på anden måde får vores liv væltet omkuld, så er der ingen mening at finde. Jeg er ikke fortaler for at forsøge at fortolke en mening ind i det meningsløse. Nej, sygdom, forfald og tab har ikke en mening i sig selv. De er bare vilkår. Det eneste vi ved med sikkerhed er, at vi skal dø. Det må vi leve med. Men derfor kan vi alligevel godt finde frem til et meningsfyldt liv igen. Dét vi har mistet, får vi ikke igen og derfor bliver vi aldrig mere de samme. Men trods dette vil det for de fleste være sådan, at livet igen på et tidspunkt begynder at give mening.

Troen kan for mange være med til at danne mening i det meningsløse. Og det kan troen, fordi den siger os, at der er en, der holder fast i os uanset hvad. Troen siger os, at der er noget, der aldrig kan tages fra os. Og det er kærligheden. Selv ikke døden kan tage kærligheden fra os. Døden kan tage den elskede, men den kan ikke tage ikke kærligheden. Kærligheden er stærkere end døden. Det er opstandelses-tro, og den tro har vi brug for, når vi skal leve - og når vi skal dø. For i kraft af Jesu opstandelse har vi fået et løfte om, at vi alle skal opstå til evigt liv. Nok er døden et vilkår, men den skal ikke skræmme os. For dødens magt er brudt. Den er overvundet af Guds kærlighed. Opstandelses-troen åbner en dør på klem i os. En dør, hvor lyset kan trænge ind i vores mørke. En dør, hvor håbet kan smutte igennem.

På påskedugen her, som ligger ned igennem kirken og fortæller hele påskens historie, der er opstandelsen symboliseret med en masse påskeliljer. Det er måske lidt svært at se på afstand, men hen over påskeliljerne falder der en stribe hvidt lys. Det er åbningen ind til Guds rige, det er Guds lys, som vælder ind i vores mørke verden. Dét er den sprække, som den tomme grav påskemorgen åbnede for os. Det er den døråbning i os, hvor håbet kan liste ind, så vi igen kan finde mening.

Opstandelsen fortæller om tro, håb og kærlighed. Dét er der mening i. Glædelig påske!